20.03.2012 г. / 03:54:02

Родолюбие

На 25 декември 1864 г. в Сливен е роден генерал от пехотата Никола Жеков

Висш военачалник, генерал от пехотата, ГЛАВНОКОМАНДВАЩ НАШАТА АРМИЯ, ГЕРОЙ ОТ ВОЙНИТЕ. ИЗОБЛИЧИЛ И ПРОТИПОСТАВИЛ СЕ НА ЮДОМАСОНИТЕ, ЗА КОЕТО Е ОСЪДЕН И ЛЕЖАЛ В ЗАТВОРА. ПОСЛЕ Е ОСЪДЕН НА СМЪРТ и от безродните юдейски подлоги-антихристите комунисти.

Той е бил способен преподавател и началник на военното училище, подготвил хиляди отлични бойни офицери, преди войните дава нови идеи за реорганизация на войската и нови методи по тактиката за атака и отбрана на крепости, през Балканската война е началник щаб на втора армия, която ще действа срещу Одрин и е основния тактик-ръководител на блестящата операция по превземане на „непревземаемата“ крепост,

през Първата световна война е министър на войната, извършва мобилизацията, разпределя задачите на трите български армии, назначен е за главнокомандващ от царя и води армията в победоносните ѝ кампании, иска от германците обещаната тежка артилерия за да атакува и превземе Солун, ТОВА, ПО МАСОНСКИ СЦЕНАРИЙ МУ Е ОТКАЗАНО, отказана е и военна подкрепа, а накрая е издадена заповед да се спре българското настъпление, така иудомасонския европейски военен и кралски елит успява да спре българите в Южна Македония, С ТОВА СПАСЯВА СИЛИТЕ НА АНТАНТАТА НА БАЛКАНИТЕ ОТ ОКОНЧАТЕЛЕН РАЗГРОМ, И ТЕ ПОЛУЧАВАТ ВЪЗМОЖНОСТ ДА СЕ ПРЕГРУПИРАТ И ДА СЪЗДАДАТ НОВ ФРОНТ В ГЪРЦИЯ.

През 30-те години на XX век Жеков е сред идеолозите на БЕЗПАРТИЙНОТО управление и национализма в България, автор на статии с АНТИЮДЕЙСКИ и АНТИМАРКСИСТСКИ характер, а също и ръководител на Съюза на българските национални легиони (СБНЛ).

Никола Жеков е роден на 25 декември 1864 г. в Сливен. Първоначално учи в родния град, след което продължава образованието си в мъжката гимназия в София. През 1883 година, след успешно издържан приемен изпит, става юнкер във Военното на Негово Княжеско Височество училище.

През септември 1885 година, в началото на новата учебна година, извършеното Съединение и очакваната война с Турция налагат закриване на военното училище. Старшият клас е изпратен по полковете, а всички други са разпуснати. Юнкер Никола Жеков е приет на служба и изпратен в Сливен, за да попълни новоформиращи се два резервни полка. В Сливен е назначен за ротен командир и заминава с полка си в Елхово.

Вместо война с Турция, Сърбия обявява война на България и когато полкът достига София, примирието между държавите е сключено. На 27 април 1887 година е произведен в чин подпоручик и отива по негов избор да служи във 2 артилерийски полк, квартируващ в Шумен. Четири години по-късно, след кратки престой с частта си в Кула и Белоградчик, подпоручик Жеков е на служба във Враца в новия гарнизон на 2 артилерийски полк.

Ученолюбив, упорит и амбициозен, той се готви за следване във висша военна школа. Есента на 1894 година новопроизведеният капитан Жеков се отправя за Торино, да учи в прочутата военна академия. През 1898 година приключва академичното си образование и се завръща в България като е настанен в същия полк и същата батарея.

През 1901 година, произведен в чин майор, Жеков бива назначен за преподавател във военното училище като ръководи и тактическите упражнения с юнкерите. Проявилия се със своите безспорни качества майор Жеков е назначен в новооткритата през 1901 година школа за запасни подпоручици в Княжево, като от 1903 година той е вече началник.

След седем години творческа работа като организатор и възпитател, школата, начело на която е майор Жеков, дава около 4 хиляди отлични бойни офицери. Вече полковник, повишен в този чин на 18 май 1909 година, бива назначен за командир на 1-ви пехотен Софийски полк.

В началото на Балканската война Жеков е назначен за началник щаб на втора армия, която ще действа срещу Одрин. Заедно с командващият втора армия Никола Иванов настояват пред главната квартира за единодушно решение за щурмуване на одринската крепост. Получават и подкрепа от началника на източния

сектор генерал Георги Вазов за това смело начинание. След това е дадена заповед за щурмуване на крепостта, която е изпълнена блестящо от българската армия.

След края на войната и демобилизацията, полковник Жеков е назначен за началник щаб на българските войски в Западна Тракия.

През 1913 – 1914 г. полковник Жеков участва в дипломатическа мисия в Цариград, която води преговори за военна конвенция между България и Османската империя. След това е помощник-началник на Щаба на войската (лято 1914 – пролет 1915) и командир на Осма пехотна тунджанска дивизия (май 1915). На 2 август 1915 г. е произведен в чин генерал-майор. От 6 юли до 21 септември 1915 г. Жеков е министър на войната и обявява мобилизация на българската армия на 10 септември 1915 година, когато значителна част от сръбската армия е вече на нашата граница. След това по личното настояване на цар Фердинанд I на 24 септември 1915 г. е назначен за Главнокомандващ на действащата армия. Жеков разпределя цялата войска на три отделни армии. Първа армия на генерал Бояджиев е предназначена да действа против сърбите, заедно със съюзниците – германски и австро-унгарски войски. Втора армия на генерал Тодоров е насочена да окупира Македония и да действа във фланг и тил на главното ядро на сръбската армия. Трета армия на генерал Тошев има задачата да охранява границата ни откъм Румъния.

България – административно деление с новоосвободените земи през Първата световна война

Войната е обявена на 1 октомври 1915 година като първа армия настъпва по целия фронт към долината на Морава с главен обект Ниш. След двудневна яростна борба на 23 октомври българските полкове превземат Ниш. Българските армии навлизат дълбоко в сръбската територия. **При Криволак българите разбиват англо-френските сили и така сръбската армия е принудена да се изтегли през труднопроходимите Албански планини**. По-късно тя е прехвърлена през остров Корфу на Южния фронт.

В първите дни на 1916 година генерал Жеков е в германската главна квартира и иска обещаната тежка артилерия, за да атакува съглашенците и да превземе Солун. Съдействие за настъпление му е отказано, както и артилерия. КАЙЗЕР ВИЛХЕЛМ ИЗДАВА ЗАПОВЕД ЗА ЗАБРАНА НАСТЪПЛЕНИЕТО КЪМ ГЪРЦИЯ, и след операциите в Сърбия и Македония, армията ни, от началото на декември 1915 година до лятото на 1916 година, стои на юг в бездействие, ОТНОВО ЗАРАДИ ИУДОМАСОНСКИЯ ТЕАТЪР, ЧАКАЙКИ ПРЕГРУПИРАНЕТО НА ПРОТИВНИКА, ПРОТИВНО НА ЖЕЛАНИЕТО НА

ГЕНЕРАЛ ЖЕКОВ, НА ВСЯКА ЛОГИКА И ВОЕННА ТАКТИКА.

СЪЩИЯ ПОДМОЛЕН ГЕРМАНСКИ ИЛЮМИНАТСКИ ОПИТ ЗА СПИРАНЕ УСТРЕМА НА БЪЛГАРСКАТА АРМИЯ И ПРОТАКАНЕ НА ДЕЙСТВИЯТА Ѝ ДО ПРЕГРУПИРАНЕ НА ПРОТИВНИКА Е НАПРАВЕН И ПРИ КАМПАНИЯТА В СЕВЕРНА ДОБРУДЖА, НО ТАМ СВОЕВРЕМЕННИТЕ ДЕЙСТВИЯ НА ДРУГИ ГЕНИАЛНИ НАШИ ВОЕННИ ИЗПРЕВАРВАТ ЗАМИСЪЛА НА ИУДЕЙСКИТЕ СЛУГИ, КАКТО ОПИСАХМЕ ТОВА В ПРЕДХОДНА СТАТИЯ (Помним ли нашите герои II-ра част). **Въпреки това И ТАМ ГЕРМАНСКО-ЖИДОВСКАТА МАСОНСКА МЕРЗОСТ НЕ ЗАКЪСНЯВА ДА ОТМЪСТИ НА БЪЛГАРСКИЯ ВОЕНЕН ГЕНИЙ И ГЕРОИЗЪМ, И СЛЕД КАТО ПРЕВЗЕМАМЕ ЦЯЛА ДОБРУДЖА САМИ, НЕМЦИТЕ Я ОБЯВЯВАТ ЗА СВОЯ ОКУПИРАНА ВОЕННА ОБЛАСТ, КАТО ИЗЗЕМВАТ И СЛАГАТ РЪКА НА ВСИЧКИТЕ Ѝ ПРИПАСИ И РЕСУРСИ. Въпреки протестите на генерал Жеков, той не среща подкрепа от правителството на Радославов.**

За съжаление иудомасонския военен и кралски елит успява да спре българите в Южна Македония, С ТОВА СПАСЯВА СИЛИТЕ НА АНТАНТАТА НА БАЛКАНИТЕ ОТ ОКОНЧАТЕЛЕН РАЗГРОМ, И ТЕ ПОЛУЧАВАТ ВЪЗМОЖНОСТ ДА СЪЗДАДАТ НОВ ФРОНТ В ГЪРЦИЯ.

Въпреки това при Леринската операция през август българите превземат Лерин, а със Струмската операция скъсяват фронта на североизток. През септември 1916 г. и октомври Антантата провежда контранастъпление в западната част на фронта, вследствие на което успява да превземе Битоля. След битката при река Черна фронтът не се стабилизира.

През 1916 година, ПОДГОТВЕНИЯ ОТ МАСОНСКИТЕ СЦЕНАРИСТИ ВОЕНЕН „ТЕАТЪР“ ВЛИЗА В НОВО

ДЕЙСТВИЕ, и на Южния фронт, както и в Западна Европа, се налага позиционна (окопна), ПРОДЪЛЖИТЕЛНА, ИЗТОЩИТЕЛНА И ОБИЛНА НА ЖЕРТВИ ВОЙНА, СЛЕД КОЯТО ЕВРОПА, СВЕТА И ЧОВЕЧЕСТВОТО ЩЕ БЪДАТ ДОСТА ПРОМЕНЕНИ, С ОГРОМНИ ЗАДЪЛЖЕНИЯ КЪМ ЕВРЕЙСКИТЕ БАНКЕРИ И ЩЕ НАВЛЯЗАТ В НОВ ЕТАП НА ГЛОБАЛИЗАЦИЯ.

Лятото на 1918 година заварва България с ново правителство на Малинов – Костурков, което декларира, че ще продължи лоялната съюзническа дейност с централните сили. В борбата за българския престиж и националните интереси отново се чувства липсата на единение между правителство и главно командване. Обхождайки южния фронт, за да вдъхне кураж и смелост на отслабената и оредяла българска войска, генерал Жеков я подготвя за нови тежки битки. Заради внезапно заболяване главнокомандващият българската армия е принуден да напусне бойното поле в началото на септември 1918 година, за да му се извърши спешна черепно-мозъчна операция във Виена.

Главните цели на споменатия сценарий стават очевидни през 1918 година, когато българите и техните съюзници, КОИТО НЯМАТ КОЛОНИИ И НЕИЗЧЕРПАЕМИ РЕСУРСИ, изпадат в тежко положение. Икономиките им започват да се изтощават, стопанството е в упадък, не достига работна ръка. Започва да витае призракът на глада. След Октомврийската революция в Русия, зачестяват бунтовете и болшевишките настроения в армията. Усилва се антивоенната пропаганда на БРСДП (т. с.).

На фронта положението се влошава. Не достигат храна и боеприпаси. Много фабрики вече не работят поради недостиг на работна ръка. Съюзниците на Южния фронт увеличават

своето военно присъствие, а българите нямат достатъчно резерви. Става ясно, че е въпрос на време фронтът да се пробие. И това става през септември. Замисълът на Съглашението е фронтът да се пробие при Добро поле и Дойран, като по такъв начин близо милионната българска войска да бъде хваната в „чувал“. На 14 септември започва настъплението. След тридневни боеве при Добро поле българите са разгромени, като по този начин останалите на запад войници попадат в плен. При Дойран българите под командването на ген. Владимир Вазов разгромяват съюзниците, но скоро и те са принудени да отстъпят, макар и непобедени.

Едва на 21 септември главнокомандващия Жеков е в състояние да научи печалните новини от България. Дори позакъснели, изпраща телеграми на своя заместник генерал Тодоров за настъпление на армиите, НО **ИУДОМАСОНСКОТО НИ ПРАВИТЕЛСТВО И ЦАР ИСКАТ ПРИМИРИЕ. ГЕНЕРАЛ ЖЕКОВ ЗАЯВЯВА, ЧЕ ТОВА Е ПРИБЪРЗАНО. След изпратена гневна телеграма до правителството, главнокомандващият е уволнен и е изпратен в запас.** Угнетените и изтощени войници тръгват към столицата София да търсят равносметка от управляващите.
Избухва Владайското въстание. В тази обстановка на 29 септември е подписано Солунското примирие, с което страната излиза от войната. Цар Фердинанд абдикира в полза на своя син Борис.

МЕЖДУНАРОДНИТЕ И БЪЛГАРСКИ МАСОНИ СИ ОТМЪЩАВАТ И НА ГЕНЕРАЛА, КОЙТО ИМ СЕ ПРОТИВОПОСТАВЯ. След няколко месеца престой във Виена Жеков прави опит да се завърне в България. Пристигайки на гарата в Оршов, разбира, че по заповед от София и по-специално от българското правителство не му е разрешено да се завърне в родината си. Моли да бъде върнат в Будапеща,

където е придружен от френски офицер. Френската военна мисия и унгарското правителство се отнасят с уважение към бившия главнокомандващ. Победители и бивши съюзници му указват почести като на висш военноначалник, изпълнил достойно дълга си, докато българското правителство не го допуска да се върне дори и като обикновен гражданин.

В есента на 1919 година Жеков се вижда принуден да напусне Будапеща, поради румънска окупация и се завръща във Виена. Докато българското правителство се противопоставя на неговото завръщане, конституираният държавен съд против кабинета на Радославов на третата година от неговото изгнание в обвинителния акт го посочва като “избягал” от България.

Готов да отговаря за делата си пред държавния съд и да посрещне с достойнство предварително решената присъда, **той се завръща в България, като понася присъда и затворнически живот в продължение на три години.** Дадена му е амнистия през 1924 година, но 20 години след Световната война той е напълно реабилитиран.

След излизането си от затвора генерал Никола Жеков се отдава на научна и литературна дейност, като написва книги на чисто военни теми и мемоари. От 1931 г. чете лекции във Военната академия. От 30-те години се изявява като идеолог на идеите за национална общност и безпартийно управление. На 6 май 1936 г. е произведен в чин генерал от пехотата, избран е за почетен председател на Обществото на кавалерите на Ордена „За храброст.

На 23 юли 1940 г. по покана на Адолф Хитлер, генерал Никола Жеков като главнокомандващ Българската армия през Първата световна война, посещава Западния фронт от Първата и Втората световна война. **Същият ден, Жеков е официално приет от военния комендант пред кметството**

на Ньой, и пред построената специално за целта на посещението почетна войскова част е издигнато българското знаме, а в залата в която е извършено унижението на България, командващият Българската армия в предходната световна война се разписва в Златната книга на общината. С този външно манифестиран акт, започва реабилитацията на българската войнска чест. В знак на признателност за големите му заслуги като главнокомандващ на Българската войска и за съвместните бойни действия по време на Първата световна война е награден от германците (март 1942 г.) с 500 000 райхсмарки (над 16 млн. лв.), които дарява за създаване на фонд за обучение на млади български офицери.

През Втората световна война развива активна прогерманска дейност и е ръководител е на Българските национални легиони. **В този си период генерал Жеков ОТНОВО ЗАСТАВА НА ТВЪРДИ АНТИЮДОМАСОНСКИ ПОЗИЦИИ, говори за „национализма като обединителна идеология и жизнена енергия, която се въздига, за да премахне злотворното влияние на семитизма, марксизма и комунизма (болшевизма)... все плод на еврейския космополитизъм и интернационализъм, който е убийствен за националното ни битие". Жеков застъпва принципите на антисемитизма, като според него „евреинът е анационален и аморален“.**

През септември 1944 година Никола Жеков емигрира в Германия. На 1 февруари 1945 година е осъден на смърт от Народния съд, но присъдата му не е изпълнена, тъй като не е в България и се води в неизвестност.

Никола Жеков умира на 1 ноември 1949 година във Фюсен, Бавария. На 7 ноември 1992 година костите му са пренесени в София.

Награди:

Български награди

- Военен орден „За храброст“ – III степен, 2-ри клас
- Военен орден „За храброст“ II степен (1916)
- Орден „Св. Александър“ I степен с мечове и Велик кръст на същия орден без мечове
- Народен орден „За военна заслуга“ IV степен на обикновена лента и V степен на обикновена лента

Чуждестранни награди

- Германски орден „Pour le Mérite“ (16 януари 1916)
- Железен кръст
  - II степен
  - I степен
- Германски орден „Червен орел" Голям кръст на „Червения орел“ с мечове по средата и II степен
- Германски орден „Сакс Ернес“ с голяма корона и мечове по средата и лавров венец
- Германски орден „Вюртембергска корона“ с мечове
- Австро-унгарски орден „Желязна корона“ II степен
- Австро-унгарски орден „Леополд“ 1-ви клас

И други чуждестранни награди

Източници:

- Божков, Х., „Пълен генерал Никола Жеков и неговото семейство“, София, 1998, Звезди, ISBN 954-9514-04-8
- Йотов, Петко, Добрев, Ангел, Миленов, Благой. Българската армия в Първата световна война (1915 – 1918): Кратък енциклопедичен справочник. София, Издателство „Св. Георги Победоносец“, 1995.
- Енциклопедия „България“, том 2, Издателство на БАН,

София, 1981.
- Недев, С., *Командването на българската войска през войните за национално обединение*, София, 1993, Военноиздателски комплекс „Св. Георги Победоносец“
- Вазов, В., *Животописни бележки*, София, 1992, Военноиздателски комплекс „Св. Георги Победоносец“, ISBN 954-509-002-2 с. 123

---

buditeli.info © 2017